

CAMINARÀS ENTRE ELEFANTS

FERRAN TORRENT
CAMINARÀS
ENTRE
ELEFANTS

Un retrat de Mònica Oltra

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2013
© FERRAN TORRENT, 2013
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1639-9
DIPÒSIT LEGAL: B. 3.939-2013
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: REINBOOK

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Havia coincidit diverses vegades amb Mònica Oltra, sempre encontres breus en, per fi, celebracions electorals, i en una xarrada conjunta a la llibreria Slaughter House, al barri de Russafa. Així doncs, la imatge que tenia d'ella era si fa no fa com la de milers dels seus seguidors, alguns d'ells, com observe en les xarxes socials, d'un entusiasme, segons la meua opinió, desfermat, com si la política valencianista hagués estat necessitada d'un Déu, en aquest cas una Mare de Déu, que ens rescatara de l'anonimat per retornar-nos el paradís de l'esperança.

Cal dir, a propòsit d'aquests entusiastes, que darrere de Mònica hi ha molts anys d'esforços de militants del Bloc Nacionalista Valencià (BNV o, simplement, Bloc) —abans Unitat del Poble Valencià (UPV)— que mai renunciaren a situar el valencianisme, siga de centre o d'esqueres, al lloc que li corresponia. Dit això, la figura de Mònica Oltra ha suposat un impacte

polític d'abast no sols per a Compromís, sinó també per a la política valenciana. Ella és, probablement, la parlamentària més odiada pel Partit Popular (PP); o millor dit, pels caps més visibles dels populars. I justament això és el que em va cridar l'atenció sobre la seua persona, al marge que valore, i molt, la seua actuació política, que, amb Enric Morera, ara més bregat, han convertit la coalició Compromís en una opció de futur que, gose dir-ho, acabarà decidint el Govern de la Generalitat (imagine el somriure d'alguns: Ferran, ets massa novel·lista. En parlarem). Escric açò el febrer del 2012, un moment en què el PSOE local està immers en la perpètua i ja clàssica baralla de gats domèstics.

Uns dies abans, per concretar els detalls del llibre que ara teniu entre les mans, ens reunírem en un restaurant de 10 euros el menú (si més no em deixaren triar el vi, que es pagava a banda) Salvador Giménez (cap de premsa de Compromís), Mònica i jo. Durant tres hores vaig constatar convergències i dissidències entre ella i jo. Per damunt de tot, però, hi havia un fet fonamental que ens unia: la tirada a l'autocrítica, cosa inusual en els polítics i els partits. Sóc del pensar que Compromís s'ha de diferenciar de la resta d'organitzacions polítiques per la valentia de parlar sense embuts, encara que això vaja en contra de la línia oficial. A tall d'exemple, quan tenia un compte a Facebook vaig fer un parell de crítiques a Joan Baldoví, diputat al Congrés espanyol de Compromís, per la qüestió del famós bou Ratón i la seua possessió

de l'escó de parlamentari acompanyat de tabalets i dolçaines, que originaren una polèmica, tot i que també vaig ressenyar el seu encertat primer discurs a l'hemicicle.

Compromís ha de ser una nova forma de fer política, creïble i honesta. El personal està fart i fotut, no està, diguem-ho clar, per a hòsties. És per això que admire —tot i els meus matisos— Mònica Oltra. És senzilla i directa. No diu allò que la gent vol escoltar, sinó allò que creu que ha de dir. Durant el dinar, em vaig adonar que és una dona tocada per les emocions, de fibra sensible, però que, si cal, no té la sensibilitat exempta de duresa, de la convicció que ho ha de fer caiga qui caiga. Bo i fent un símil boxístic, diria que és una rival difícil, que sap defensar-se i atacar, i que necessitaries els dotze assalts per noquejar-la, si abans el teu segon no et llança la tovallola perquè estàs grogui.

En qualsevol cas, en aquell dinar, vaig intuir que el combat dialèctic valia la pena, per a mi i per als lectors (ella hauria dit «lectors i lectores», però la correcció política no figura en el meu manual).